

Súd: Okresný súd Svidník
Spisová značka: 3Csp/40/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8620201159
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivo Parada
ECLI: ECLI:SK:OSSK:2023:8620201159.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Svidník sudcom JUDr. Ivom Paradam v spore žalobkyne A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX C. XX, právne zastúpenej Sidor a partneri, s.r.o., Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec, IČO: 52 635 970, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 300 eur, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie v sume 100 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšku žalobu zamietá.

III. Žalobkyni priznáva náhradu trov konania proti žalovanému v plnom rozsahu, o ktorých výške bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa podanou žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 19.6.2020 domáhala proti žalovanému zaplatenia primeraného finančného zadosťučinenia v sume 300 eur.

2. Žalobu odôvodnila dôvodmi, ktoré sú uvedené nižšie tohto odôvodnenia a s ktorými sa súd stotožnil.

3. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe zo dňa 15.7.2020 uviedol, že žalobca si podanou žalobou uplatnil nárok na zaplatenie sumy 300 eur, ktorú označil ako primerané finančné zadosťučinenie v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. Základ nároku odôvodnil tak, že na základe rozsudku Okresného súdu Bratislava č. k. 12Csp/10/2016 zo dňa 14.11.2018 mu bol priznaný nárok na zaplatenie sumy vo výške 130 eur ako bezdôvodné obohatenie. Výšku zadosťučinenia v sume 300 eur žalobca odôvodnil tým, že ide o náhradu za diskomfort z

2 3Csp/40/2020

dôvodu, že žalobca si uplatňoval ochranu práv na súde a zároveň mala daná suma predstavovať odradzujúci účinok pre prípadné budúce ohrozenie práv zo strany žalovaného.

4. V súvislosti s uvedenými tvrdeniami žalobcu, ktorými odôvodnil predovšetkým výšku žalovanej sumy uviedol žalovaný, že:

- žalobca (osobne) nevykonával žiadne aktívne úkony vo veci 12Csp/10/2016, rovnako sa nezúčastnil ani pojednávania, a preto žalovaný považoval za sporné a nepravdepodobné tvrdenie v podanej žalobe o tom, že pri určení sumy 300 eur vychádzal z diskomfortu spôsobeného uplatňovaním ochrany práv na súde,

- tvrdenie o diskomforte sa nedá stotožniť so žiadnou skutočnosťou vo veci 12Csp/10/2016, keďže žalobca nielen že nekonkretizoval toto tvrdenie v podanej žalobe, ale nič také netvrdil ani v spomenutom predchádzajúcom konaní,
- tvrdenie o tom, že žalovaná suma má predstavovať odradzujúci účinok pre prípadné budúce ohrozenie práv zo strany žalovaného je vylúčený, pretože žiadny zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovaným nejestvuje a teda nie je zrejmé, akú preventívnu funkciu by suma 300 eur mala splňať.

5. Žalovaný popieral aj splnenie zákonných podmienok vyplývajúcich z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., na ktoré sa odvolával. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. vychádzal z predpokladu konkrétneho porušenia, ktoré namietal a uplatňoval spotrebiteľ a na základe tohto konkrétneho porušenia prijatý záver o porušení práva spotrebiteľa. Uvedené ustanovenie znie nasledovne, cit.: „Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“

6. Podľa tohto ustanovenia sa vyžaduje:

a) úspešné uplatnenie porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa,

b) zodpovednosť za porušenie práva alebo povinnosti takto ustanovenej zákonom.

7. Z podanej žaloby nevyplývalo ani preukázanie podmienok podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. Žalobca ani neoznačil a ani nekonkretizoval, porušenie ktorého práva alebo povinnosti mu zakladá nárok, ktorý si uplatňoval podanou žalobou. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.: Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

8. Ak by chcel zákonodarca priznať spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie za akékoľvek úspešné uplatnenie akéhokoľvek práva, potom zakotvil by to

3

3Csp/40/2020

priamo (za porušenie), a neviazal by ho na to, či sa spotrebiteľ úspešne (účelne) domáhal jeho ochrany na súde. Účelom hore označeného ustanovenia totiž bolo priznať spotrebiteľovi, ktorému dodávateľ porušil alebo neuznal nejaké jeho spotrebiteľské práva (najmä v reklamačnom konaní), primerané zadosťučinenie za to, že tieto svoje práva musel spotrebiteľ následne účelne uplatňovať alebo brániť v súdnom konaní.

9. Finančné zadosťučinenie je chápané ako forma náhrady ujmy v nemajetkovej oblasti. Právny poriadok pozná takúto formou náhrady či odškodnenia v rôznych prípadoch a situáciách.

10. Žalovaný ďalej poukázal aj na skutočnosť, že záver o bezúročnosti úveru je pre žalobcu dostatočne satisfakčným.

11. Žalovaný namietal aj skutočnosť, že podľa plnej moci predloženej v konaní žalobca neudelil splnomocnenie na uplatňovanie žiadneho nároku titulom finančného zadosťučinenia a podanie označené ako žaloba mal súd odmietnuť ako podané neoprávnenou osobou.

12. Vzhľadom na vyššie uvedené žiadal, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol a súčasne žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

13. Súd vykonal dokazovanie rozsudkom Okresného súdu Bratislava I č. k. 12Csp/10/2016-177 zo dňa 14.11.2018 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Co/60/2019-237 zo dňa 26.9.2019.

14. Podľa § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

15. Podľa § 4 ods. 2 písm. b) citovaného zákona predávajúci nesmie upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3.

16. Podľa § 215 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu.

17. Žalobkyňa so žalovaným dňa 7.6.2012 uzatvorila zmluvu o revolvingovom úvere č. 8300047841 (ďalej len „Zmluva“), na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobkyni úver vo výške 1 500 eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splácať v 42 mesačných splátkach po 80,37 eura, pri dojednanej ročnej úrokovej sadzbe 70,01 % a RPMN 65,43 %. Celková čiastka, ktorú mala žalovanému vrátiť bola 3 375,54 eura.

18. Žalobkyňa v konaní pred Okresným súdom Bratislava I sp. zn. 12Csp/10/2016 poukázala na to, že zmluva je v rozpore s právnou úpravou, najmä zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, teda že zmluva neobsahuje

4

3Csp/40/2020

náležitosti vyžadované zákonom, pričom absencia alebo nesúlad týchto náležitostí so zákonom spôsobuje sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

19. Okresný súd Bratislava I rozsudkom č. k. 12Csp/10/2016-177 zo dňa 14.11.2018 žalobe žalobkyne v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 130 eur s 5% úrokom z omeškania ročne od 7.9.2018 do zaplatenia, vrátane zaplatenia trov právneho zastúpenia v rozsahu 100% (ďalej ako „Rozsudok“).

20. Súd v rámci predmetnej zmluvy zistil najmä nasledovné nedostatky: a) Zmluva je neplatná v časti úrokovej sadzby úveru 70,01% a ročnej sadzby revolvingu 76,21% v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, b) Vyplatená čiastka úveru bola len vo výške 1 284,25 eura.

21. Rozsudok okresného súdu bol ako vecne správny potvrdený Krajským súdom v Bratislave č. k. 9Co/60/2019-237 zo dňa 26.9.2019, pričom odvolací súd nad rámec uviedol, že v zmluve absentuje údaj o konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch).

22. Na základe týchto nedostatkov bolo právoplatne rozhodnuté, že úver je bezúročný a bez poplatkov, čo znamenalo, že spotrebiteľ (žalobkyňa) bola povinná veriteľovi vrátiť len istinu úveru; platby prevyšujúce istinu úveru tak predstavovali bezdôvodné obohatenie, ktoré bol žalovaný povinný žalobkyni vydať.

23. Súd dospel k záveru, že sú dané všetky podmienky na priznanie primeraného finančného zadostučinenia podľa citovaného ustanovenia. Vo veci totiž existuje:

1. porušenie povinnosti veriteľom, ktorú povinnosť mu ukladá zákon č. 129/2010 Z. z. v spojení s Občianskym zákonníkom; konkrétne sa jednalo o uvedenie pravdivých náležitostí úveru a zdržanie sa používania neprijateľných podmienok,

2. spotrebiteľ (žalobkyňa) úspešne uplatnila na súde porušenie predmetných povinností, keďže o nich bolo právoplatne (v prospech spotrebiteľa) rozhodnuté rozsudkom,

3. príčinná súvislosť, pretože spotrebiteľ bol v predmetnom konaní úspešný práve v dôsledku toho, že veriteľ (žalovaný) porušil právne predpisy a vyhotovil zmluvu v rozpore s výslovným znením právnej úpravy.

24. Žiadne ďalšie podmienky na priznanie finančného zadosťučinenia pritom zákon nevyžaduje. Podnikatelia, žalovaný, totiž bežne v rámci obdobných žalôb namietajú účelovo tým, že na strane spotrebiteľa žiadna reálna ujma nevznikla, a teda by zadosťučinenie nemalo byť priznané. Uvedená argumentácia je však nesprávna a účelová, bez opory v právnom poriadku a dokonca v priamom rozpore so samotným účelom inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia. Súdny Slovenskej republiky sa s uvedeným argumentom opakovane zaoberali a konštantne uzatvárajú, že tento argument nemá žiadnu právnu relevanciu. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/101/2017 zo dňa 7.12.2017). Pri nároku na primerané finančné zadosťučinenie postačuje samotná hrozba ujmy (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/100/2017 zo dňa 12.12.2017). Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/101/2017 zo dňa 12.12.2017).

5

3Csp/40/2020

25. Na priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie teda postačí, ak veriteľ poruší práva spotrebiteľa, resp. povinnosti veriteľovi uložené právnou úpravou a spotrebiteľ tieto porušenia úspešne uplatní na súde. Medzi porušením povinnosti a úspešným uplatnením práva musí existovať kauzálny nexus. Spotrebiteľ nemusí utrpieť skutočnú škodu, postačí, ak mu takáto škoda hrozí.

26. Žalovaný sa na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil o sumu 130 eur, ktoré predstavovalo plnenie žalobkyne z predmetnej zmluvy prevyšujúce výšku reálne poskytnutej úverovej istiny. V tomto prípade však možno konštatovať, že škoda žalobkyne ako spotrebiteľovi nie len hrozila (čo už samo o sebe je postačujúce na priznanie finančného zadosťučinenia) ale reálne aj vznikla. Pri čestnom a odbornom postupe žalovaného pri vyhotovovaní zmluvy, by majetkové práva spotrebiteľa neboli ohrozené a nebolo by do nich zasiahnuté. Je pravdou, že veriteľovi patrí a mala by patriť odplata za poskytnutý úver, avšak iba v prípade splnenia podmienky, že sám neporuší kogentné ustanovenia zákona upravujúce postup poskytovania úverov. Ak veriteľ postupuje v rozpore so zákonom a spotrebiteľ je tak objektívne uvedený do omylu v otázkach podstatných pre posúdenie obsahu, resp. rozsahu jeho záväzku, veriteľ tak bez právneho dôvodu ohrozuje jeho majetok a v končenom dôsledku do neho aj priamo zasahuje (ak je úver poskytnutý). Zásah do práv a majetkovej sféry žalobkyne je pritom zrejmý z toho, že najskôr bol zo strany žalovaného zavedený (nepravdivo informovaný) o podmienkach úveru, následne bol nútený plniť na účet žalovaného prostriedky na ktoré zo zákona nemal žalovaný nárok a napokon bola žalobkyňa nútená podstúpiť súdne konanie za účelom ochrany svojich práv, keďže žalovaný sa aj napriek svojmu nezákonnému postupu odmietol akýmkoľvek spôsobom mimosúdne dohodnúť. Je potrebné poukázať aj na to, že v danom prípade odplata za poskytnutie úveru formálne predstavovala sumu 1 875,54 eura (celková čiastka – istina). Skutočná odplata po zohľadnení nezákonného strhnutia poplatku však predstavovala až sumu 2 091,29 eura, teda v tejto výške boli zároveň ohrozené majetkové práva žalobkyne. Z uvedených dôvodov súd priznal žalobkyne finančné zadosťučinenie v sume 100 eur, ktorú považoval za primeranú a vo zvyšku žalobu zamietol.

27. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

28. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

29. Súd priznal žalobkyne náhradu trov konania proti žalovanému v plnom rozsahu, pretože žalobkyňa bola úspešná čo do preukázania základu svojho nároku, pričom výška primeraného finančného zadosťučinenia závisela od úvahy súdu. V takomto prípade má úspešná strana sporu nárok na plnú náhradu trov konania. O výške trov konania súd rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajšom súde.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Len do uplynutia lehoty na podanie odvolania môže odvolateľ rozšíriť rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda ako aj meniť a dopĺňať odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.